

SCI-FI Č. 2

NEPERIODICKÝ VĚSTNÍK PRO INTERNÍ POTŘEBU
SCI-FI KLUBU PŘI HVĚZDÁRNĚ V TEPLICÍCH

Obsah:

Práce členů klubu:

Jiří Stránský : Psal se rok 2030
Zbyšek Hlinka : Mí potomci budou opice
Pavel Kučera : Hříčka

Zbyšek Hlinka: MÍ POTOMCI BUDOU OPICE.

Vcházím z lesa domů, do malého zanedbaného parčíku. Je zajímavé, jak se poměr lidských obydlí a stromů obrátil v posledních století úplně naruby. A není divu. Vždyť třicet pět miliard lidí chce své.

Sedám si na lavičku, vedle níž roste starý, asi šestáctiletý strom. Pohled na tento kus dřeva mě nutí k zamyšlení o jiných dobách než je přítomnost. Dnes je to jev téměř nevídaný.

Jsem již starý kmet, téměř nad hrobem. Ostatně co může dnes člověk chtít ve svých pětatřiceti letech věku. Už bych si měl pomalu vyhledávat místo, kam bude uložen můj popel. A přece to není tak dlouho, co jsem býval jura, co jsem skočil do dáli metr dvacet a do výše, v čemž jsem býval mistrem svého okolí, celých sedmdesát dva centimetrů.

Nadýchl jsem se zhluboka čerstvé, osvěžující sloučeniny kysličníku siřičitého a kysličníku uhelnatého. To mě vzpružilo natolik, že jsem mohl bez větších obtíží přemýšlet dál.

V době mého mládí, kdy byl ještě poctivý vzduch se svým obsahem osmácti procent kyslíku oproti dnešním šestnácti procentům, byli lidé myslí poněkud, svěžejší, než dnes. Nebyli také tolik ochlupení, jako je dnešní omladina. Ale zlí jazykové a historikové tvrdí, že v dobách kdy v ovzduší bylo dvacet jedno procento kyslíku, byli lidé lysejší a ženy měly záda a břicho úplně bez ochlupení. Lidé dožívali prý i vyššího věku, až kolem sta let. I stromy prý žily mnohem déle a byly zelenější a listnatější.

Můj první vnuk se mi nelíbil již od narození. Byl takový celý chlupatý a obličej měl větší, než část mozkovou. Když mu bylo asi deset let, byl již podivuhodně vyspělý. Jeho největší oblibou bylo skákat z okna do okna nebo po střechách a prohánět druhé pohlaví – nestyda jeden. Ostatně dnešní dívky nejsou o nic lepší – vždyť již málokterá nosí dnes vůbec nějaké ošacení. Když jsem vnukovi jednou vytkl jeho zhýralost, vycenil na mě svůj chrup, ze kterého jasně svítily

2.

veliké špičáky a výhružně zachrochtal.

Nikdy jsem svého vnuka neměl rád. Připadal mi jako idiot. Ani mluvit téměř neuměl. Znal jen několik málo slov a jinak používal hojně skřeků. Byl to prostě idiot.

Jednou, když jsem byl, k němu otočen zády, mě bezdůvodně napadl. Zřejmě vycítil mou nenávist k němu. Byl jsem však silnější a v boji zkušenější a proto jsem ho usmrtil dřív, než mohl zabít on mne. Na krku mu ještě vytékaly pramínky krve ze čtyř děr po špičácích. Litoval jsem, že jsem ho nesnědl již po narození. Ale i teď měl dobré maso.

Folosof se zvedl z velikého kamene a vyhoupl do okna zříceniny. Opíraje se o své dlouhé ruce, došel ke svému pelechu, kde se za spokojeného mručení labužnický natáhl a ihned usnul lehkým spánkem dravce.

Pavel Kučera: H Ř Í Č K A .

„Dobrý den," řekl po chvilce váhání pan Novák a popošel doprostřed místnosti. Jeho zrak sklouzl po protější stěně a utkvěl na nápisu PERPETUUM MOBILE A KVADRATURU KRUHU NEPATENTUJEME.

„Posaďte se, prosím," vybídl ho vlídně úředník.

„Přišel jsem," začal Novák, „na základě toho, že jste zamítl můj vynález jako fyzikálně nemožný."

„Ano, zamítl jsem ho a trvám na tom. Je to absurdní a odporuje to fyzikálním zákonům. I naše počítače tvrdí, že je to nemožné."

„Dvakrát jsem vám psal a dvakrát jste mi odepsal, že to zamítáte. Poněvadž si myslím, že jste přece jen člověk a nejen periferní zařízení počítače, které tlumočí jeho výsledky a které jsou navíc ještě chybné, přinesl jsem to s sebou. Teď snad uvěříte."

„Ale pochopte to přece, kolikrát vám mám povídat, že antigravitace je v rozporu se všemi platnými fyzikálními zákony! A mimo to ... "

„Přesto přeže všechno," skočil mu do řeči pan Novák, „existuje, a já tu mám antigravitační přístroj." Položil si na kolena malý černý kufřík. Jeho ruce pomalu přejely přes hranu kufru a zastavily se na jeho zámcích.

Novák zachytil úředníkův tázavý pohled.

„Je v tom kufru," řekl a otočil klíčkem v jednom ze zámků. Kufr teď zůstal viset ve vzduchu, když jej Novák vyzdvihl. Oba se na něj dívali, ale úředníka to, jak se zdálo, nijak nevzrušilo.

Novák už se ovládal jen stěží, byl krajně rozrušen.

„Vidíte?" zeptal se se špatně skrývaným vzrušením. „Ten přístroj je uvnitř. Je hrozně jednoduchý, skoro primitivní." Na úředníkově tváři hledal známky zájmu nebo úžasu. Teď konečně bude muset ten přízemní, šedivý byrokrat před jeho epochálním vynálezem kapitulovat. Ale místo toho se mu úředník díval naprosto nezúčastněně do očí.

Novák se už neovládl. Vstal a postrčil kufr blíž k úředníkovi. Byl plně upoután chováním kufru, který se zvolna sunul

nad úředníkovou hlavou, že si ani nevšiml předmětu, který se objevil v úředníkově ruce. Poslední, co stačil zaregistrovat, byl jemný náraz kufru o protější stěnu. Pak už nebylo nic.

Úředník vstal a díval se, jak Novákova postava zvolna taje v paprscích vycházejících z malého kvádru, který spočíval v úředníkově dlani.

Když už nebylo po Novákovi a po kufru v kanceláři ani stopy, sedl si úředník a vzal do ruky malý přívěsek. Ten skládal věty, které si úředník myslel, v následující text:

ZPRÁVA PRO STŘEDISKO PRO EXTERNÍ ZÁLEŽITOSTI

Místo odeslání: Hvězdný systém HAK 253 – 11

Sdělení: Ve zdejším sociálním útvaru se množí objevy a vynálezy různých hříček /např. antigravitace/, které by mohly rozvíjející se kultuře uškodit. Vývoji takových hříček máme právo zabránit podle zákona o brzděném tahu /zpomalení, příp. zastavení vývoje u mentálně nevyspělých civilizací/. Proto žádám o posílení našich řad. Dále žádám o povolení k návratu na svou rodnou planetu, neboť jsem již odstranil předepsaný počet hříčkotvůrců.

ODESLAL CHERLAGLYN.

Přívěšek všechno uložil do své rozsáhlé paměti. Cherlaglyn byl spokojen. Vykonal svůj úkol, a teď už mohl jen čekat, až se objeví přepravní stroj.

Jiří Stránský : P S A L S E R O K 2 0 3 0 .

Malé cestovní letadlo se blížilo k letišti. Dole byla tma a pilot ještě spal. Náhle se mu ve sluchátkách ozval táhlý a vtíravý tón. Automatický pilot ho budil.

" No jo ! Dyk sem vzhůru Jerry," odpověděl pilot.

Vstal a ohmatl rukama knipl. Pevně ho uchopil a pomalu přešel na přistávací trajektorii. Dole se rozsvítila plocha letiště. Ve sluchátkách mu znělo monotónní odříkávání letovoda. Poprvé za letu přes oceán se v letounu někdo pohnul. Dráha se přiblížila, kola se dotkla země a pilot začal brzdit.

V prostoru pro cestující se probudil život. Bylo tam všehovšudy pět pasažérů. Na pravé straně, na dvojsedadle seděl starší manželský pár. Na druhé straně hráli dva mladí muži cvika.

Úplně vzadu seděl asi sedmdesátiletý stařec, před sebou měl na stolku haldu papírů, kalkulač a cosi zuřivě počítal, prsty modré od inkoustu. Náhle úpěnlivě zaječel, praštil pěstí do stolu a rval papír na kusy. Útržky si nacpal do kapsy omšelého oděvu a začal pěchovat papíry do odřené aktovky. Potom si sundal brýle, držel je v rukou a cosi si potichu mumlal.

"Připoutejte se ! Nekuřte ! Přistáváme v Teplicích na hlavním letišti". Nápis na světelné stěně mluvily jasnou řečí, stařec se jim však nevěnoval. Pokoušel se totiž zavřít nacpaný kufřík, ale v mezích současné fyziky to nebylo možné. Tentokrát musel zasáhnout pilot osobně : "No tak, pane docente, připoutejte se laskavě !" "Ano, pane kapitáne, samozřejmě, jistě !," odpověděl a provedl požadovaný úkon. Letadlo přistálo.

Cestující vystoupili a odcházeli k letištní budově. Starý muž s aktovkou, ze které všude čouhaly papíry, se obrátil na zřízence: "Prosím vás, mladý muži, mohl byste mi poskytnout informaci, nechtěl bych"

"Ale pane docente, pro vás grátis. Čtvrtá ranway je támhle a ten pán už za chvíli přiletí ."

"Děkuji vám mnohokrát, mladíku ."

Muž odešel naznačeným směrem. Cestou se mu podařilo porazit

mladou ženu, projít opačně turniketem, pokusil se také projít skleněnou stěnou, ale v tom mu zabránil zřízenec, který mu ukázal, že dveře jsou vedle. Konečně stál na vytoužené ranwayi. Zdálky uslyšel zvuk motoru. Za chvíli mu krátkozrakost dovolila spatřit také letoun. Bylo to malé letadlo s kombinovaným podvozkem. Na dveřích se mu skvěl nápis : SCOTT'S ANTARCTIC INSTITUTE. Letoun přistál, otevřely se dveře a vyskočil muž přibližně stejného stáří v kožešinovém oděvu.

" Nazdar, ty stará gumo !" pronesl vesele a rozpráhl ruce." Pojd' na mou hrud', docente !"

Vysoký plavý muž, pěšinku pečlivě upravenou nalevo.

" Dovolíš, já se nejdřív převlíknu, je mi v tom horko ."

Za chvíli byl zpátky : "Jaký jsi měl let, vlastně odkud ?"

"Ústav pro fyziku, majitel: Akademie věd v Bolívii".

"Aha, takže padesát let stará teorie se potvrdila ?"

"Stoprocentně. Mám senza tým, no ale co ty děláš ve SCOTT'S INSTITUTE ?"

"Znáš to, ne ? Antarktis, moje dávná touha se splnila. Polární archeologie není stará věda, ale zajímavá. Vem si helmu a jdem."

"Ta tvoje vášeň pro motocykly mě jednou bude stát krk," promluvil po dlouhé době zase druhý kmet.

Motocykl se rozjel, ovládán jistou rukou a proplétal se rychle frontou aut. Přes dálniční průtah se dostali do města.

"Jak dlouho tu ten průtah je ?" otázal se řidič.

"Asi třicet let, co já vím ?"

Projížděli centrem a nestačili se divit.

"Svět se mění nenápadně", povzdechl si řidič.

"Jaroslav Žák," doplnil spolujezdec.

"Výborně, mladíku, nezapomněl jste, co jsem vás učil," řekl řidič a přidal plyn.

Motocykl zastavil před hotelem. Muži sesedli a vešli do hotelu.

"Zavazadla jsou už zde, pánové."

"Děkujeme, portýre," řekl mladší a upustil mu do dlaně dvacetník.

"Výborně, milý hošíku," smál se řidič," jako za starých časů."

Vzali si zavazadla a vešli do poschodí. Přešli po chodbě a vešli

do apartmá. Ubytovali se a převlékli.

"Svítá. Pojd' se projít," navrhl řidič.

"Fajn," souhlasil mladší a vyšli.

Procházeli se centrem města.

Do práce jezdili první lidé a z barů se vraceli poslední návštěvníci. Šli městem v družné debatě. Měli si hodně co povídat, pět let se vídali jenom po symposiích a mohli prohodit jen pár slov, stisknout ruku, vypít sklenku. Ono to ani jinak nešlo, když jeden byl na Jižním pólu a druhý v Bolívii.

Když se vrátili do hotelu, bylo devět. Spali asi do čtyř. Vstali a oblékli se. Došli si na oběd. Kolem půl šesté starší řekl :

"Tak jdem, místopředsedo, přece se nebudeš bát !"

Vyšli z hotelu směrem do města.

Hodiny ukazovaly tři čtvrti na šest.

Brzy došli k přednáškovému sálu. Byla to pěkné, moderní budova.

Vešli dovnitř. Procházeli branou.

"Á, pan docent s panem doktorem," řekl uvaděč. "Pan předseda už je uvnitř."

"Děkujeme," řekl lakonicky starší a prošli kolem do sálu.

Byl to velký sál, alespoň pro 2000 lidí. Vystoupili na tribunu. Byla tu spousta známých, podali si ruce, zavzpomínali si, zasmáli se.

Náhle se dveře do sálu zavřely. První předseda a zakládající člen měl krátkou řeč. Potom vstal první místopředseda, zakládající člen a známým pohybem utišil sál. Poznali bychom v něm muže ze začátku našeho příběhu. Ano, byl to docent Dvořák. Když sál utichl,

promluvil : "Milí přátelé ! Dovolte, abych vás také přivítal na dnešní schůzi konané u příležitosti 50. výročí založení SCI-FI klubu v Teplicích."

Psal se rok 2030.